

פרשת מקץ

ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש (מג, יד)

שמירת הלשון מביאה רחמים מהקב"ה

כאשר שבים האחים ומספרים ליעקב אביהם על הקורות אותם במצרים, יעקב אינו מוציא קללה מפיו כנגד המושל אלא להיפך שולח מתנה מעט דבש וכד' ואומר להם: "ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש".

רואים אנו מה כוח פעולתה של תיבה אחת שאדם מוציא מפיו ועד כמה צריך האדם להיזהר בכל מוצא פיו.

נתאר לעצמנו, שיעקב אבינו היה מקלל את המושל הרי יכול היה להמית את בנו בהבל פיו!

כמה צריך האדם לקיים ולשמור את מאמר ה"חפץ חיים" זצ"ל שאמר "החיים והמוות ביד הלשון". נדרשת ממנו התבוננות לפני שהוא מוציא דבר מפיו, קל וחומר אם רוצה להוציא דבר מגונה מפיו בכך צריך זהירות יתירה, שח"ו לא יאמר דברים שאסור לאומרם, כיוון שלאחר שיוציא מפיו התיבות כבר לא יוכל לקחתם בחזרה.

היצר הרע מכיר היטב את חולשותיו של האדם ויודע כיצד לתפוש אותו בלשונו.

הבה נבחן בכמה מקרים דומים אנו נתקלים בחיינו, לא אחת אנו רוצים להוציא איזו "הערה" אך לעיתים היא באה כחץ בליבו של הזולת.

יש פעמים שהאישה מטילה על בעלה כל מיני מטלות, והוא "לא בנוי" לבצע את המשימות ואז מתחילים הויכוחים וההערות ולעיתים "נזרקת" מפי הבעל מילה לחלל האוויר שנשמרת בליבה של האישה לאורך שנים.

אך אם היה יודע הבעל שזה רק בגדר ניסיון ובחינה כלפיו, שהקב"ה חפץ דווקא בטובתו ולכן הוא מביא לו את ה"קושי" הזה, היה הבעל משתדל לבצע את בקשות אשתו.

בספר "נפלאותיו לבני אדם" מובא מעשה מופלא הממחיש לנו זאת: ר' מוטי הינו נהג טנדר הסעות המתגורר בבני ברק. עייף ומותש היה ר' מוטי כאשר צילצל הטלפון הנייד שלו ועל הקו הייתה משפחה ירושלמית שביקשה ממנו להסיעה לאירוע משפחתי בבני ברק.

ר' מוטי, שבדיוק שהה באותם רגעים ליד ירושלים, הסכים לקחתם. היה זה כבר לאחר יום ארוך ומתיש וכל שרצה זה רק להגיע כבר לביתו לנוח מעט לפני תפילת ערבית והשיעור הקבוע.

"אנו שולחים אליך את אחד הילדים למטה. אנא צפור בהגיעך לבניין." ביקשו בני המשפחה מר' מוטי.

הערב ירד על ירושלים ור' מוטי עובר בסבלנות עוד רמזור בפקק בכניסת העיר, עד שהגיע לפתח ביתה של המשפחה והודיע בקול עייף ותשוש על הגיעתו.

ילדה פעוטה עם תיקייה התקרבה בשמחה אל הטנדר, פתחה את הדלת ורצה לתפוס מקום בספסל האחרון ליד החלון.

פרשת מקץ

לאחר דקה הגיעו בני המשפחה אל הטנדר ותפסו מקומותיהם. הילדים צהלו משמחה לקראת האירוע תוך כדי שר' מוטי משוחח עם ראש המשפחה.

האוטו הגיע לאולם האירועים בבני ברק, האב שילם לר' מוטי ומכאן הוא המשיך לכיוון ביתו תוך כדי פיהוק עמוק של עייפות.

הוא החנה את האוטו ונעל אותו היטב. כל בקשתו היא רק לתת תנומה לעפעפיו הכבדות מתשישות.

והנה, ממש בכניסה לבניין, מצלצל הסלולארי שלו: "מה נשמע"? הייתה זו אשתו.

"ברוך השם."

"מה חדש איתך?"

"הכל בסדר, הנה אני כבר עולה. אני ממש בכניסה לבניין."

צהלת שמחה נשמעה מפי אשתו: "איזה יופי! אני בדיוק צריכה לצאת לפעילות התנדבות מטעם 'עזר מציון', יהא זה נפלא עבורי אם תיקח אותי ברכב עד מקום הפעילות..."

משהו בתוכו נרגז בליבו והוא חשב לעצמו: "מה רוצים ממני היום... אוף, אין לי כוח לשום דבר!"

כל מה שהוא רק חולם כעת זה רק לעלות, לשתות משהו ולנוח מיום הנסיעות הארוך וגם בבואו סוף סוף לביתו מחכים לו נסיעות?

"אל תעלה עדיין..." אמרה לו אשתו "בבקשה, מחכים לי ואני פשוט מאחרת... עשה לי טובה, ממש אין לי כוח למונית עכשיו. הקדש לי רק חמש דקות. בבקשה, עשה לי טובה..."

אם יודע האדם שממצווה וחסד לא מפסידים, להיפך, רק מרוויחים ועושים נחת רוח לקב"ה וגם כשאין כוח לגמרי מקבלים באהבה, שהכל מאת ה' מתגלית הישועה!

ר' מוטי מסתכל על הרכב וממש אין לו כוח לחזור אליו. נמאסה עליו הישיבה מול ההגה והוא קיווה כבר שלא יחזור אליו עד מחר בבוקר, אך אינו רוצה לסרב לאשתו היקרה.

הוא לקח את צרור המפתחות, פתח את הרכב, התיישב בלא חשק והתניע.

אשתו יורדת בשמחה ופותחת את הדלת האחורית כדי להכניס את חבילתה ומיד היא נכנסת להלם: "מה זה! מי זו! מי זו הילדה שנרדמה כאן באוטו!?"

ר' מוטי קפץ ממקומו: "איזו ילדה?"

בספסל האחרון שברכב, צמוד לחלון, ישנה לה עמוקות פעוטה עם תיקייה בידיה.

מיד זעק ר' מוטי: "מה? מה? הם שכחו אותה... חסרי אחריות... מדוע הם לא מתקשרים? היכן הם? איזה

פרשת מקץ

נס שחזרתי לרכב... מה היה קורה אם לא היינו חוזרים לרכב? הילדה הייתה עלולה להישאר כאן כל הלילה ברכב החנוק הזה, ה' ישמור!"

ר' מוטי חיפש את מספר הטלפון של המשפחה אך הבעיה הייתה שהם התקשרו אליו מביתם בירושלים, בעוד שכעת הם בבני ברק. מיד עשה את דרכו לאולם האירועים בעוד שאשתו ניסתה להרגיע את הפעוטה שהתעוררה ופרצה בבכי.

ר' מוטי נכנס כרוח סערה לאולם, חיפש את אבי המשפחה והוציאו משם החוצה ובכעס רב אמר לו: "אתה נורמלי? שוכח ילדה אצלי ברכב בלי לשים לב?"

האב והאם חיפשו את ילדיהם וראו שכולם נמצאים ואמרו לו: "אנו מצטערים. כל ארבעת בנותינו כאן, לא שכחנו אף ילדה." ר' מוטי צחק. "אני חושב שאתם טועים!"

הוא לקח אותם לרכב והראה להם את הילדה הבוכיה. ההורים ראו אותה ואמרו לו: "אנו שוב מצטערים, זו לא הילדה שלנו! איננו מכירים אותה. כשנכנסנו לרכב ראינו אותה כבר יושבת במושב האחורי וחשבנו שזו הבת שלך."

דממת הלב שררה באוויר. ר' מוטי נזכר כי הפעוטה עם התיקייה עלתה ראשונה לטנדר מיד כשהגיע לרחוב הירושלמי. הוא היה בטוח שהיא בת משפחתם אך עכשיו מתברר לו שאין לה קשר עם המשפחה שעלתה.

לפתע גופו הצטמרר לחשוב מה היה קורה אם לא היה חוזר לרכבו... הפעוטה יללה בשקט ולא דיברה כלום. ר' מוטי חשב שהוא חולם. רק לפני כמה דקות הוא היה בדרך לנוח והנה כל זה... אך כיצד מאתרים את הורי הילדה?

רעייתו של ר' מוטי פתחה את התיקייה ושלפה משם חוברת תווי מוסיקה. על המחברת נכתב בטוש זוהר, ממש משמיים: שייך לציפורה ירושלמי, רח' רימוני נחשת, 14 ים טל'... המוצא הישר מתבקש לפנות למשפחת ירושלמי.

ר' מוטי התקשר, אך הקו היה תפוס. כנראה מתקשרים למשטרה לדווח על היעדרות בתם...

לאחר כמה דקות דיבר איתם ר' מוטי: "שלום, ירושלמי? הבת שלכם אולי חסרה?"

"א-י-פ-ה ה-י-א"? נשמעה זעקה צעקה בטלפון "כל ירושלים מחפשת אותה!"

בסופו של דבר התברר שהפעוטה לומדת בשיעור נגינה בשעות הצהריים ומחכה היא תמיד לאביה שיאסוף אותה. באותו יום הודיע לה אביה שהוא לא יוכל לאסוף אותה וכי חברו בעל טנדר לבן יאסוף אותה. לר' מוטי יש טנדר לבן והוא עצר בדיוק בזמן ובכתובת ממנה הייתה צריכה הילדה לעלות. הילדה עלתה, איפוא, לטנדר של ר' מוטי ולא של החבר, והיא חיש קל נרדמה מעייפות...

גם כשהאדם עייף ומותש ולפתע באים לו ניסיונות עליו לדעת שהכל מנוהל ע"י בורא כל העולמות לטובה! תארו לכם מה היה קורה אם לא היה חוזר לרכבו, חלילה. ה' ישמור ויציל! כמו כן נשנן את הכלל המפורסם: "ממצוות לא מפסידים בחיים!" .

פרשת מקץ

מקור: ברכת דוד